JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
(sediul Centru)
Republica Moldova, mun. Chișinău, bd. Ștefan cel Mare și Sfânt, 162.
Email: jcc@justice.md; Tel.: /+373 22/ 27-27-40
www.instante.justice.md

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA
Intrare Nr. 1049
"29" 04 2025

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
SEDIUL CENTRU
Ieșire Nr. 04/2-1.1-3590
"17" 04 2025

Curtea Constituțională
mun. Chișinău, str. Alexandru Lăpușneanu 28
MD-2004

Scrisoare de expediere a dosarului

Judecătoria Chișinău, sediul Centru, vă expediază în adresa dvs. sesizarea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate, sesizarea Curții Constituționale și verificarea constituționalității prevederilor art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare și art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, în cauza civilă în procedura contenciosului administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „DD Consulting" și Popov Dan împotriva Instituției Publice „Consiliul de Supraveghere Publică a Auditului" cu privire la anularea actului administrative individual defavorabil.

Anexe : copia încheierii nr. 3-1129 din 16 aprilie – pe 4 file.
Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate cu anexe – pe 21 file.

Serghei Dimitriu
Vicepreședinte interimar al Judecătoriei Chișinău (sediul Centru)

Ex: Diana Donighevici
Tel: 022-27-52-54

Atenție! Judecătoria Chișinău are calitate de operator și prelucrează date cu caracter personal. Documentul conține date cu caracter personal, iar prelucrarea acestor date poate fi efectuată doar în condițiile Legii 133 din 08.07.2011 cu privire la protecția datelor cu caracter personal.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

Str. Alexandru Lăpușneanu, nr. 28
Mun. Chișinău, MD 2004
Republica Moldova

SESIZARE
PRIVIND EXCEPȚIA DE
NECONSTITUȚIONALITATE

Prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. g din Constituție

I – AUTORII SESIZĂRII

DD Consulting SRL
IDNO 1017600008724
str. Roguleni nr.° 1
mun. Chișinău, MD 2070, Republica Moldova

Popov Dan

Prin intermediul **Avocatului**

1. Nume: Silivestru
2. Prenume: Mihail

II – OBIECTUL SESIZĂRII

Prezenta sesizare are ca obiect examinarea și verificarea constituționalității art. 16 lit. b) și art. 42 din Legea nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, care stabilesc sancțiuni disciplinare pentru auditori și entități de audit, și modul de aplicare a sancțiunilor cât și dreptul de suspendare a activității entității de audit în cazul aplicării sancțiunii disciplinare prevăzute de art. 42 alin. (2) lit. b) al Legii nr. 271/2017, fără a prevedea termenele de aplicare a sancțiunilor și de prescripție de atragere la răspundere disciplinară.

Această omisiune legislativă creează incertitudine juridică, fiind susceptibilă de a viola prevederile constituționale și principiile dreptului, printre care: art. 1 alin. (3) din Constituție, art. 16 din Constituție, art. 20 din Constituție, art. 22 din Constituție, art. 23 din Constituție; art. 43 din Constituție, art. 46 din Constituție, art. 54 din Constituție, art. 6 CEDO și art. 7 al CEDO.

Prin urmare contestăm constituționalitatea art. 16 lit. b) și art. 42 din Legea nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, în special prin prisma lipsei unor termen legale pentru aplicarea sancțiunilor disciplinare față de auditori și entități de audit cât și valabilitatea efectelor sancțiunilor aplicate.

III - CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ

În procedura Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, Judecător Victor Sîrbu (dosar nr. 2-21058780-12-3-21042021) se află spre examinare cauza de contencios administrativ la acțiunea formulată de Popov Dan și DD Consulting SRL în contradictoriu cu IP Consiliul de Supraveghere Publică a Auditului, privind anularea Deciziei Comitetului de supraveghere a auditului al IP Consiliul Supraveghere Publică a Auditului, nr. 01 din 29.01.2021.

În special, în cererea de chemare în judecată se menționează că, pe data de 29.01.2021 Comitetul de supraveghere a auditului al IP Consiliul Supraveghere Publică a Auditului, prin decizia nr. 01 (în continuare „Decizie"), a dispus: a aplica măsura disciplinară sub formă de suspendare a activității entității de audit DD Consulting SRL și auditorului Popov Dan pentru efectuarea auditului pe o perioadă de 2 ani, ca urmare a neprezentării informațiilor, actelor și documentelor relevante pentru efectuarea controlului extern, precum și comiterii încălcărilor în procesul efectuării auditului conform art. 27 alin. (5) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, inclusiv neprezentării declarațiilor corespunzătoare pentru actualizarea informației din Registrul public al auditorilor și Registrul public al entităților de audit.

Sancțiunea disciplinară și modul de aplicare fiind prevăzută al art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare. Iar art. 16 lit. b) prevede dreptul de suspendare a activității entității de audit în cazul aplicării sancțiunii disciplinare prevăzute de art. 42 alin. (2) lit. b) al Legii nr. 271/2017.

Prin acțiunea formulată Reclamanții își revendică un drept al său garantat de prevederile legale ce ține de limitarea prin Deciziei a posibilității desfășurării activității în domeniul auditului, drept ce considerăm că a fost încălcat de către partea Pârâtă, fiind invocată că, Decizia este emisă contrar și cu încălcarea prevederilor art. 118 al Codului administrativ, nefiind motivată (în fapt și în drept), totodată fiind un act administrativ defavorabil nu conține descrierea succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului; (ii) Decizia nu corespunde rigorilor de formă stabilite de art. 119 și art. 120 al Codului administrativ, pe motivele expuse la (i).

Totodată Reclamanții invocă că, până la emiterea Deciziei, Reclamanților nu i-au fost solicitate explicații pe marginea faptelor imputate și nu i-au fost aduse la cunoștință încălcările pe care Pârâta le consideră ca fiind comise de Reclamanți, fiind încălcat dreptul Reclamanților de a-și expune opinia pe marginea acestor învinuiri. În consecință, a fost încălcat dreptul Reclamanților la un proces echitabil garantat de art. 6 §1 din Convenția Europeană, fiind limitat dreptul Reclamaților de acces la justiție astfel cum este interpretat prin prisma Convenției Europene, și s-a încălcat, din start, principul prezumției nevinovăției. Aplicarea sancțiunilor față de Reclamanți s-au efectuat, cu lipsirea acestora de posibilitatea de așî formula poziția și de a prezenta contraprobe în susținerea poziției, din aceste motive prin Decizie a fost încălcat dreptul Reclamanților la un remediu efectiv.

La caz, Reclamanții invocă că, Pârâta a aplicat față de Reclamanți fără examinarea detailată a cazului și fără audierea Reclamanților, ceea ce constituie o neglijare a principiului că la aplicarea sancțiunilor urmează să se țină cont de persoana celui învinovățit, de acțiunile/inacțiunile sale culpabile, vinovăția sa, gravitatea încălcărilor precum și circumstanțele personale și reale.

IV - EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

Prevederile relevante al Constituției sunt următoarele:

Articolul 1
Statul Republica Moldova

„[...]
(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate."

Articolul 20
Accesul liber la justiție

„(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.
(2) Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție."

Articolul 22
Neretroactivitatea legii

"Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituiau un act delictuos. De asemenea, nu se va aplica nicio pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii actului delictuos."

Articolul 23
Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.
(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative."

Articolul 43
Dreptul la muncă și la protecția muncii

„(1) Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului.
[...]"

Articolul 46
Dreptul la proprietate privată și protecția acesteia

„(1) Dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate.
(2) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.
(3) Averea dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.
(4) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.
(5) Dreptul de proprietate privată obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului înconjurător și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii, revin proprietarului.
(6) Dreptul la moștenire a proprietății private este garantat."

Articolul 54
Restrângerea exercițiului unor drepturi
sau al unor libertăți

"(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.
(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de

lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

(3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.

(4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existență dreptului sau a libertății."

Prevederile relevante ale Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare.

Articolul 16.
Suspendarea activității de audit
efectuate de către entitatea de audit

Consiliul suspendă activitatea de audit efectuată de către entitatea de audit în cazul în care:

„[...]

b) entității i-a fost aplicată măsura disciplinară prevăzută la art. 42 alin. (2) lit. d) – de la data adoptării deciziei [...];"

Articolul 42.
Tipurile de măsuri disciplinare și modul
de aplicare

"(1) Consiliul utilizează sisteme eficiente de investigații și măsuri disciplinare pentru a detecta, a corecta și a preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului și, în conformitate cu alin. (2) și (3), aplică măsuri disciplinare auditorilor și entităților de audit.

(2) Auditorilor și entităților de audit li se aplică următoarele măsuri disciplinare:

a) avertisment scris;

b) mustrare scrisă;

c) declararea raportului auditorului ca fiind necorespunzător cerințelor prezentei legi și standardelor de audit;

d) suspendarea activității entității de audit sau a auditorului pentru efectuarea auditului pe o perioadă cuprinsă între 1 și 3 ani;

e) retragerea certificatului de calificare al auditorului;

f) radierea entității de audit din Registrul public al entităților de audit.

(3) Entităților de audit și auditorilor li se aplică măsuri disciplinare în urma:

a) efectuării auditului concomitent cu serviciile menționate la art. 21 alin. (7);

b) comiterii încălcărilor în procesul efectuării auditului, inclusiv a lipsei probelor de audit pentru emiterea concluziilor pe care se bazează opinia auditorului;

c) nerespectării prevederilor art. 8;

d) neachitării plăților și a cotizațiilor stipulate la art. 39;

e) constatării unor neconformități în urma efectuării controlului extern al calității;

f) încălcării cerințelor de instruire profesională continuă stipulate la art. 31 alin. (1) lit. e)

g) neprezentării raportului privind transparența și a raportului privind respectarea procedurilor de management al calității auditului;

h) nepăsării pe pagina web oficială proprie a raportului privind transparența;

i) neprezentării informației prevăzute la art. 7 alin. (4) și art. 10 alin. (4)

(4) La aplicarea măsurilor disciplinare se ține cont de gravitatea și durata încălcării, de circumstanțele

în care a fost comisă încălcarea și gradul de răspundere a persoanei, de activitatea și comportamentul anterior al auditorului sau al entității de audit, inclusiv de existența unor încălcări anterioare. Auditorul și entitatea de audit au dreptul să prezinte explicații, documente sau probe privind încălcările depistate în curs de examinare."

ÎN DREPT

Argumentele autorului excepției de neconstituționalitate prin prisma Constituției Republicii Moldova

Aplicarea sancțiunilor față de companiile de audit și auditori se execută cu respectarea principiului individualizării răspunderii și prin prisma caracterului personal al răspunderii care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție, prin care au fost încălcate normele legale.

De altfel principiile respective sunt consacrate în materie penală, civilă, contravențională și urmează a fi aplicate și în alte ramuri ale dreptului, inclusiv și cel ce ține de activitatea de audit.

Garanțiile unui proces echitabil în materie penală, stabilite de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, sunt aplicabile în egală măsură și procedurilor civile (a se vedea, Vanjak Vs. Croația, 14.01.2010), făcând aplicarea principiilor dezvoltate în jurisprudența sa, Curtea a stabilit, mai întâi, că articolul 6 este aplicabil sub latura sa civilă, altfel spus, procedurile interne trebuiau să respecte garanțiile procesuale aplicabile în materie civilă. De asemenea, articolul 6 alin. 2, ce consacra prezumția de nevinovăție, este aplicabil și diverselor proceduri administrative (disciplinare).

In acest context, CEDO a menționat că, în cadrul proceselor penale, toate dovezile trebuie să fie produse în prezența acuzatului și a apărătorului acestuia într-o audiere publică pentru a se respecta principiul contradictorialității.

Garanțiile unui proces echitabil nu se aplică în exclusivitate procedurii judiciare *stricto sensu*, ci se extind și asupra etapelor ei precedente și ulterioare (Hotărârea Curții Constituționale a Republicii Moldova cu nr. 7 din 16.04.2015).

Curtea Constituțională prin hotărârea cu nr. 14 din 27.05.2014, pentru controlul constituționalității art. II al Legii cu nr. 56 din 04.04.2014 pentru completarea art. 60 din Codul penal a reținut că „... în materie penală, preeminența dreptului generează următoarele principii și anume: principiul legalității infracțiunilor și pedepselor; principiul inadmisibilității aplicării extensive a legii penale, în detrimentul persoanei, în special prin analogie..." (§ 45 al Hotărârii)

Principiile respective sunt garantate și de art. 7 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

Astfel, prin hotărârea CtEDO din 22.11.1995, pronunțată în cauza S.W. Vs. Regatul Unit, CtEDO a reținut că „ ... art. 7 nu se limitează la interzicerea aplicării retroactive a legii penale în detrimentul acuzatului. Acest articol consacra de asemenea într-un mod general și principiul penal *„nullum crimen, nulla poena sine lege"* precum și principiul, conform căruia o lege penală nu poate fi interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului în special prin analogie..." (§ 35 al Hotărârii CEDO).

În continuare CtEDO prin hotărârea respectivă, a reținut că art. 7 urmează a fi interpretat și aplicat așa cum rezultă din obiectul și scopul lui, și în așa mod încât să se asigure o protecție efectivă împotriva urmărilor și condamnărilor penale arbitrare..." (§ 34 al Hotărârii CEDO), or, art. 15 din CEDO nu acceptă nici o derogare de la dispozițiile art. 7 din Convenție, chiar și în caz de război sau alt pericol public ce amenință viața națiunii.

Așa cum am invocat în prezenta, considerăm că articolul 42 din Legea nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, care stabilește sancțiuni disciplinare pentru auditori și entități de audit cât și modul de aplicare a sancțiunilor, fără a prevedea termenele de aplicare și de prescripție ale acestora contravine și încalcă mai multe principii fundamentale ale dreptului, consacrate în Constituție, dintre care cele mai relevante sunt:

(i) Încălcarea principiului legalității sancțiunii (*„Nulla poena sine lege"*) – (*art. 23 al Constituției*) – potrivit căruia nici o sancțiune să nu fie aplicată decât dacă este prevăzută clar și explicit prin lege. Lipsa unui termen de aplicare a sancțiunii și a unui termen de valabilitate generează incertitudine juridică pentru auditori, ceea ce contravine acestui articol. Aceștia nu pot anticipa limitele răspunderii lor disciplinare și sunt expuși unui risc nedefinit de sancționare, ceea ce este contrar principiului legalității și poate duce la abuzuri.

(ii) Încălcarea principiului securității juridice (*principiu derivat din art. 1 alin. (3) al Constituției - statul de drept*), potrivit căruia persoanele fizice și juridice trebuie să cunoască în mod clar normele care li se aplică și consecințele nerespectării acestora, iar dacă nu sunt prevăzute termenele pentru aplicarea sancțiunii și pentru prescripție, se creează o stare de insecuritate juridică, afectând încrederea în sistemul de justiție. Statul de drept implică faptul că legislația trebuie să fie clară, previzibilă și să protejeze persoanele de incertitudine juridică. Lipsa unui termen de prescripție ar permite statului să urmărească o persoană pentru o faptă timp nelimitat, ceea ce ar încălca securitatea juridică și echitatea

(iii) Încălcarea principiului neretroactivității sancțiunilor (*„Nullum crimen, nulla poena sine lege praevia"*) (*principiu ce rezultă din art. 22 al Constituției*)- O sancțiune trebuie să fie prevăzută de lege înainte de săvârșirea faptei. Dacă legea nu prevede un termen de aplicare, s-ar putea ajunge la situația în care o persoană să fie sancționată oricând, fără limită de timp, ceea ce ar încălca acest principiu fundamental și principiul proporționalității sancțiunii. O sancțiune trebuie să fie proporțională cu fapta comisă și să nu aibă un efect punitiv excesiv. Lipsa unui termen de aplicare poate transforma o sancțiune într-un instrument de presiune nelimitată asupra persoanei vizate și ar crea insecuritate juridică.

(iv) Încălcarea principiului răspunderii (*principiu ce derivă din prevederile art. 1 alin. (3), art. 22, art. 23 alin. (2), art. 16 și art. 4 al Constituției),* prescripția răspunderii este un principiu juridic fundamental care stabilește un termen limită în care o persoană poate fi trasă la răspundere pentru o faptă penală, contravențională, civilă sau disciplinară. Acest principiu este esențial pentru: asigurarea securității juridice, prevenind situațiile în care o persoană poate fi urmărită la nesfârșit; și protecția împotriva abuzurilor statului, împiedicând o aplicare excesivă sau disproporționată a sancțiunilor; și consolidarea încrederii în sistemul juridic, prin claritatea și previzibilitatea normelor.

Având în vedere că prescripția este un element esențial al echității și justiției, prevenind aplicarea sancțiunilor la un interval nerezonabil de timp după săvârșirea faptei. Lipsa unui termen de prescripție ar permite ca o persoană să fie urmărită sau sancționată la nesfârșit, ceea ce ar fi contrar echității și dreptului la un proces echitabil.

(v) Încălcarea dreptului la muncă și libertății profesionale (*art. 43 din Constituție*) lipsa unui termen clar pentru prescripția sancțiunilor disciplinare poate afecta disproporționat dreptul auditorului de a-și exercita profesia. În lipsa unei limite de timp, un auditor sancționat disciplinar ar putea fi afectat pe termen nedefinit, afectându-i posibilitatea de a continua activitatea profesională. Acest aspect este important mai ales dacă sancțiunile aplicate includ interdicții sau suspendări ale dreptului de exercitare a profesiei.

(vi) Încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil (*art. 20 din Constituție*) Curtea Constituțională a Republicii Moldova a stabilit în jurisprudența sa că lipsa unui termen de prescripție poate fi considerată o încălcare a dreptului la un proces echitabil. Dacă auditorii pot fi sancționați disciplinar fără limită de timp, aceștia se pot afla într-o situație de insecuritate juridică, ceea ce afectează dreptul la apărare și la contestarea unei eventuale sancțiuni în condiții echitabile.

(vii) Calitatea legii și previzibilitatea normelor – (*art. 23 alin. (2) din Constituție*) - statul asigură dreptul fiecărei persoane de a cunoaște drepturile și îndatoririle ce îi revin. O lege trebuie să fie clară, precisă și previzibilă. Dacă nu există un termen de prescripție, persoana nu poate prevedea cât timp poate fi urmărit disciplinar sau sancționat pentru o faptă. Lipsa unei limitări în timp creează o insecuritate juridică, deoarece persoanele pot fi pedepsite oricând, în funcție de circumstanțele politice sau sociale.

(viii) Egalitatea în fața legii – (*art. 16 alin. (2) din Constituție*) „Toți cetățenii Republicii Moldova sânt egali în fața legii și a autorităților publice (...)." Pentru alți liberi profesioniști (avocați, executori judecătorești, administratori autorizați etc.), există termen limite în care poate fi aplicată sancțiunea disciplinară și termenul de expirare a sancțiunii. Lipsa unui termen de prescripție și termenul de acțiune a sancțiunii disciplinare în domeniul ce reglementează activitatea auditorilor și entităților de audit, creează o inegalitate nejustificată între destinatarii normelor juridice contestate.

(ix) Restrângerea disproporționată a dreptului de proprietate (*art. 46 din Constituție*). Lipsa unui termen de prescripție și a unui termen de acțiune pentru sancțiunea disciplinară aplicabilă unui auditor și entității de audit este o restrângere disproporționată a dreptului de proprietate, întrucât afectează capacitatea acestuia de a-și exercita profesia și, implicit, de a obține venituri din activitatea sa. Auditorul și entitatea de audit desfășoară activități economice în baza calificării lor și au dreptul să-și administreze profesia ca pe un bun economic. Dacă o sancțiune disciplinară poate fi aplicată oricând după comiterea unei fapte și fără un termen clar de încetare a efectelor acesteia, acestora li poate fi împiedicat nelimitat să-și desfășoare activitatea. Această restricție afectează dreptul său de proprietate asupra activității sale profesionale, deoarece aceasta reprezintă un activ economic (echivalentul unui patrimoniu personal sau al unui fond de comerț în cazul unei firme).

(x) Restrângerea dreptului de proprietate nu este justificată de un interes legitim - (*art. 54 din Constituție*) Conform art. 54 din Constituție (restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți), orice limitare a unui drept trebuie: să fie prevăzută expres de lege – o lege care nu prevede expres un termen de prescripție sau de încetare a sancțiunii disciplinare nu este clară și previzibilă. Să urmărească un scop legitim – Protecția profesiei și menținerea disciplinei sunt scopuri legitime, dar ele trebuie realizate prin măsuri proporționale, nu prin sancțiuni nelimitate în timp. Să fie necesară într-o societate democratică – Limitarea activității economice a unui profesionist fără un termen clar nu este proporțională cu obiectivul urmărit.

La caz Lipsa unui termen de prescripție și a unui termen de acțiune a sancțiunii disciplinare aplicabile unui liber profesionist contravine art. 54 din Constituție, deoarece restrângerea dreptului acestuia de a exercita profesia nu este prevăzută expres de lege, nu urmărește un scop legitim proporțional și afectează în mod excesiv dreptul la muncă și la proprietate. O astfel de măsură generează insecuritate juridică și permite abuzuri, întrucât nu stabilește limite clare și rezonabile pentru aplicarea și durata sancțiunii.

În Hotărârea Curții Constituționale privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolele 226^4, art. 226^6 alin. (62) și art. 264 din Codul fiscal, din 04 aprilie 2024, (sesizarea nr. 169g/2022), Curtea Constituțională a reținut:

„[...] 29. În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că termenele de prescripție reprezintă o trăsătură comună a sistemelor juridice interne ale statelor contractante și servesc mai multor scopuri, care includ asigurarea securității juridice și a caracterului definitiv al deciziilor și prevenirea încălcării drepturilor persoanelor, care ar putea fi afectate dacă instanțele ar trebui să decidă pe baza unor dovezi care ar putea fi incomplete din cauza trecerii timpului (OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos v. Rusia, 20 septembrie 2011, § 570; Avizul consultativ pentru Curtea de Casație a Armeniei privind aplicabilitatea termenelor de prescripție la urmărirea penală, condamnarea și pedeapsa cu privire la o infracțiune care constituie, în fond, un act de tortură, 26 aprilie 2022, § 72).

30. Curtea a notat că certitudinea juridică reprezintă un principiu fundamental al unei societăți democratice, care este inerent tuturor articolelor din Constituție, inclusiv dreptului de proprietate. Având în vedere efectul imprescriptibilității normei contestate, Curtea a constatat incidența articolului 46 din Constituție. [...]

40. Reglementarea termenelor de prescripție, a domeniului lor de aplicare și a regulilor precise de calculare în cazul determinării obligațiilor fiscale ale contribuabililor ține de competența Parlamentului. În același timp, lipsa unei limitări legislative a termenelor de prescripție nu împiedică Curtea să cenzureze deciziile Parlamentului din perspectiva principiului certitudinii juridice, care este inerent tuturor articolelor din Constituție, inclusiv dreptului de proprietate. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a notat că exigenta fundamentală a certitudinii juridice se opune, în principiu, ca autoritățile publice să-și utilizeze la nesfârșit competențele pentru a pune capăt unei situații ilegale (a se vedea Comisia Europeană v. Spania, C-788/19, 27 ianuarie 2022, § 39).

41. De asemenea, într-o cauză referitoare la absența termenului de prescripție pentru formularea de către autoritățile statului a cererilor de chemare în judecată pentru restituirea bunurilor proprietății publice dobândite în mod ilegal de către cetățeni sau de organizații, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că legiuitorul are competența să stabilească diferite termene de prescripție pentru diferite tipuri de litigii. Cu toate acestea, autoritățile nu au justificat scutirea organizațiilor de stat de obligația respectării termenelor de prescripție atunci când pretind restituirea proprietății statului de la persoane private. Pe de altă parte, persoanele și societățile private erau ținute de respectarea termenelor de prescripție în cazul formulării cererilor de chemare în judecată. Scutirea organizațiilor de stat de obligația respectării termenelor de prescripție avea potențialul de a tulbura numeroase relații juridice bazate pe situația stabilită și oferea statului un avantaj discriminatoriu fără niciun motiv imperios. Mai mult, Curtea a considerat că înrăutățirea unei situații juridice, care ar fi trebuit să devină irevocabilă dacă termenul de prescripție s-ar fi aplicat fără discriminare în favoarea statului, este incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice. Prin urmare, Curtea Europeană a constatat că scutirea autorităților statului de obligația respectării termenului general de prescripție era în sine contrar articolului 6 din Convenție (a se vedea Dacia S.R.L. v. Republica Moldova, 18 martie 2008, §§ 76-77).

42. Principiul certitudinii juridice este relevant în această cauză, de vreme ce îi va permite Curții să stabilească dacă la reglementarea termenelor de prescripție pentru stabilirea obligației fiscale Parlamentul a asigurat un echilibru corect între interesul statului de a colecta taxe și impozite și dreptul de proprietate al contribuabililor. [...]

44. Referitor la absența unui termen de prescripție în cazul neprezentării sau prezentării dării de seamă din care rezultă fapte care constituie infracțiuni, Curtea observă că această măsură se aplică în cazurile în care obligația fiscală a contribuabilului depășește 2500 de unități convenționale (a se vedea articolul 2441 din Codul penal). Curtea admite că în cazul eschivării de la plata obligațiilor fiscale cu un cuantum ridicat, legislatorul ar putea stabili termene de prescripție extinse, în scopul de a garanta eficacitatea

controalelor fiscale și de a combate frauda și evaziunea fiscală, cu condiția ca durata acestui termen să nu depășească ceea ce este necesar pentru a atinge aceste obiective. În această cauză, Curtea reține că obiectivul legislatorului de a colecta taxele și impozitele în discuție poate fi asigurat prin măsuri mai puțin intruzive în dreptul de proprietate al contribuabilului, de exemplu, prin stabilirea unor termene de prescripție extinse. [...]

46. Mai mult, Curtea reține că articolul 264 alin. (2) din Codul fiscal nu stabilește niciun termen de prescripție pentru aplicarea sancțiunii fiscale. Curtea reține că obiectivul legislatorului de a descuraja încălcarea legislației fiscale poate fi asigurat prin măsuri mai puțin intruzive în dreptul de proprietate al contribuabilului, de exemplu, prin stabilirea unor termene de prescripție extinse.

47. În concluzie, Curtea reține că prin măsura contestată legislatorul a acordat prioritate obiectivului său de a asigura colectarea taxelor și impozitelor, în detrimentul unor mecanisme mai puțin intruzive în dreptul de proprietate al contribuabililor. Astfel, echilibrul dintre principiile concurente a fost perturbat.

48. Prin urmare, Curtea reține că textul „cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (2)" din articolul 264 alin. (1) și alineatul (2) din același articol din Codul fiscal nu asigură un echilibru corect între interesele concurente și, în consecință, contravin articolului 46 din Constituție. [...]"

Argumentele autorului excepției de neconstituționalitate de neconstituționalitate prin prisma jurisprudenței CEDO

(i) Încălcarea principiului *„nulla poena sine lege" (art. 7 CEDO – Nicio pedeapsă fără lege)* Articolul 7 din CEDO revede că "nimeni nu poate fi condamnat pentru o acțiune sau omisiune care, la momentul săvârșirii, nu era prevăzută ca infracțiune de lege". Deși acest principiu se aplică în mod direct dreptului penal, Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) l-a extins și asupra altor forme de răspundere sancționatorie, inclusiv cea disciplinară (Cauza Groppera Radio AG și alții Vs. Elveției, 1990). Lipsa unui termen clar de prescripție afectează principiul legalității sancțiunilor și poate permite autorităților să impună sancțiuni arbitrare, fără limită de timp.

(ii) Încălcarea principiului securității juridice (jurisprudența CEDO) CEDO a subliniat în mod constant că principiul securității juridice este esențial pentru respectarea statului de drept (Cauza Brumărescu Vs. României, 1999). O normă care prevede sancțiuni disciplinare, dar nu prevede un termen de aplicare și nici un termen de prescripție, creează o incertitudine juridică gravă, contrară acestui principiu.

(iii) Încălcarea dreptului la un proces echitabil (art. 6 CEDO) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că sancțiunile disciplinare trebuie să respecte exigențele unui proces echitabil (Cauza Oleksandr Volkov Vs. Ucrainei, 2013).

Concluzionând cele expuse, constatăm că lipsa unui termen de prescripție și a unui termen de acțiune pentru sancțiunile disciplinare aplicabile auditorilor și entităților de audit generează o insecuritate juridică incompatibilă cu principiile statului de drept. Această omisiune legislativă contravine dreptului fundamental la muncă și la exercitarea unei profesii în condiții echitabile, garantat de Constituția Republicii Moldova, afectând direct dreptul la proprietate și libertatea economică a persoanelor vizate. De asemenea, reglementarea lacunară a sancțiunilor disciplinare fără limită temporală permite aplicarea unor măsuri disproporționate și arbitrare, ceea ce încalcă principiile legalității, proporționalității și securității juridice. Prin urmare, prevederile contestate nu asigură un echilibru just între necesitatea reglementării domeniului auditului și protecția drepturilor fundamentale, fiind astfel contrare normelor constituționale și principiilor recunoscute în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

V- CERINȚELE AUTORILOR SESIZĂRII

11

- Admiterea prezentei excepții de constituționalitate;

- Exercitarea controlului constituționalității dispozițiilor art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare și art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, în vederea corespunderii cu art. 1 alin. (3) din Constituție, art. 16 din Constituție, art. 20 din Constituție, art. 22 din Constituție, art. 23 din Constituție; art. 43 din Constituție, art. 46 din Constituție, art. 54 din Constituție, art. 6 și art. 7 al CEDO, reieșind din argumentele invocate de autor în prezenta sesizare și declararea neconstituțională a următorului texte:

(i) din art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare -***„entității i-a fost aplicată măsura disciplinară prevăzută la art. 42 alin. (2) lit. d) – de la data adoptării deciziei"***.

(ii) art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare - ***integral.***

VI - DATE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII

- Considerăm că sunt întrunite toate condițiile menționate în Hotărârea Curții Constituționale cu nr.2 din 09 februarie 2016 pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție;
- Obiectul sesizării privind excepția de neconstituționalitate se include în categoria actelor prevăzute în art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție. Instanța de judecată la cerere sesizează Curtea Constituțională pentru a se expune referitor la verificarea constituționalității dispozițiilor din 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare și art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, în sensul corespunderii lor prevederilor cu art. 1 alin. (3) din Constituție, art. 16 din Constituție, art. 20 din Constituție, art. 22 din Constituție, art. 23 din Constituție; art. 43 din Constituție, art. 46 din Constituție, art. 54 din Constituție, art. 6 și art. 7 al CEDO;
- Nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.
- Excepția este ridicată de către Reclamanți prin intermediul reprezentantului Reclamanților.

VII - LISTA ACTELOR ANEXATE

(i) Copiile mandatelor avocatului;
(ii) Copia Deciziei Comitetului de supraveghere a auditului al IP Consiliul Supraveghere Publică a Auditului nr. 01 din 29.01.2021;
(iii) Copia cererii de chemare în judecată din 19.04.2021.

VIII - DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

Declar pe onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

DD Consulting SRL și Dan Popov
Prin intermediului Avocatului Silivestru Mihail

Digitally signed by Silivestru Mihail
Date: 2025.02.13 09:35:10 EET
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova

Data: 13.02.2025

Dosarul nr. 3-1129/2021

2-21058780-12-3-21042021

ÎNCHEIERE

16 aprilie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
în componenţa:
preşedintele şedinţei, judecătorul Victor Sîrbu
grefier Valeria Căinăreanu
Cu participarea:
Avocatul reclamantului Mihail Silivestru
Avocatul pârâtului Igor Coban

examinând în şedinţă publică cererea înaintată de avocatul reclamantului - Silivestru Mihail, cu privire la ridicarea excepţiei de neconstituţionalitate, sesizarea Curţii Constituţionale şi verificarea constituţionalităţii prevederilor art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare şi art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare, în cauza civilă în procedura contenciosului administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „DD Consulting" şi Popov Dan împotriva Instituţiei Publice „Consiliul de Supraveghere Publică a Auditului" cu privire la anularea actului administrative individual defavorabil, -

constată:

La 20 aprilie 2021, SRL „DD Consulting" şi Popov Dan s-au adresat în instanţa de judecată cu cererea de chemare în judecată nominalizată.

La 29 noiembrie 2022, cererea de chemare în judecată a fost repartizată în mod aleatoriu spre examinare judecătorului Victor Sîrbu.

Solicită reclamantul SRL „DD Consulting" şi Popov Dan:

- anularea Deciziei Comitetului de supraveghere a auditului al IP Consiliul Supraveghere Publică a Auditului nr. 01 din 29 ianuarie 2021.

În şedinţa de judecată avocatul reclamantului Silivestru Mihail, a înaintat cerere privind ridicarea excepţiei de neconstituţionalitate a prevederilor art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare şi art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare. În motivarea cererii a indicat că, în procedura Judecătoriei Chişinău, sediul Centru, judecător Victor Sîrbu (dosar nr. 2-21058780-12-3-21042021) se află spre examinare cauza de contencios administrativ la acţiunea formulată de Popov Dan şi DD Consulting SRL în contradictoriu cu IP Consiliul de Supraveghere Publică a Auditului, privind anularea Deciziei Comitetului de supraveghere a auditului al IP Consiliul Supraveghere Publică a Auditului nr. 01 din 29.01.2021. În special, în cererea de chemare în judecată se menţionează că, pe data de 29.01.2021 Comitetul de supraveghere a auditului al IP Consiliul Supraveghere Publică a Auditului, prin decizia nr. 01 (în continuare „Decizie"), a dispus: a aplica măsura disciplinară sub formă de suspendare a activităţii entităţii de audit „DD Consulting" SRL şi auditorului Popov Dan pentru efectuarea auditului pe o perioadă de 2 ani, ca urmare a neprezentării informaţiilor, actelor şi documentelor relevante pentru efectuarea controlului extern, precum şi comiterii încălcărilor în procesul efectuării auditului conform art. 27 alin. (5) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare, inclusiv neprezentării declaraţiilor corespunzătoare

pentru actualizarea informației din Registrul public al auditorilor și Registrul public al entităților de audit. Sancțiunea disciplinară și modul de aplicare fiind prevăzut la art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, iar art. 16 lit. b) prevede dreptul de suspendare a activității entității de audit în cazul aplicării sancțiunii disciplinare prevăzute de art. 42 alin. (2) lit. b) al Legii nr. 271/2017. Prin acțiunea formulată reclamanții își revendică un drept al său garantat de prevederile legale ce ține de limitarea prin deciziei a posibilității desfășurării activității în domeniul auditului, drept ce considerăm că a fost încălcat de către parte pârâtă, fiind invocată că, decizia este emisă contrar și cu încălcarea prevederilor art. 118 al Codului administrativ, nefiind motivată (în fapt și în drept), totodată fiind un act administrativ defavorabil nu conține descrierea succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului; (ii) Decizia nu corespunde rigorilor de formă stabilite de art. 119 și art. 120 al Codului administrativ, pe motivele expuse la (i). Totodată, reclamanții invocă că, până la emiterea deciziei, reclamanților nu i-au fost solicitate explicații pe marginea faptelor imputate și nu i-au fost aduse la cunoștință încălcările pe care pârâta le consideră ca fiind comise de reclamanți, fiind încălcat dreptul reclamanților de a-și expune opinia pe marginea acestor învinuiri. În consecință, a fost încălcat dreptul reclamanților la un proces echitabil garantat de art. 6 §1 din Convenția Europeană, fiind limitat dreptul reclamaților de acces la justiție astfel cum este interpretat prin prisma Convenției Europene, și s-a încălcat, din start, principul prezumției nevinovăției. Aplicarea sancțiunilor față de reclamanți s-au efectuat, cu lipsirea acestora de posibilitatea de așsi formula poziția și de a prezenta contraprobe în susținerea poziției, din aceste motive prin decizie a fost încălcat dreptul reclamanților la un remediu efectiv. La caz, reclamanții invocă că, pârâta a aplicat față de reclamanți fără examinarea detailată a cazului și fără audierea reclamanților, ceea ce constituie o neglijare a principiului că la aplicarea sancțiunilor urmează să se țină cont de persoana celui învinovățit, de acțiunile/inacțiunile sale culpabile, vinovăția sa, gravitatea încălcărilor precum și circumstanțele personale și reale. Consideră că art. 16 lit. b) și art. 42 din Legea nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, care stabilesc sancțiuni disciplinare pentru auditori și entități de audit cât și modul de aplicare a sancțiunilor cât și dreptul de suspendare a activității entității de audit în cazul aplicării sancțiunii disciplinare prevăzute de art. 42 alin. (2) lit. b) al Legii nr. 271/2017, fără a prevedea termenele de aplicare și de prescripție ale acestora, creează incertitudine juridică, fiind susceptibilă de a viola prevederile constituționale și principiile dreptului, printre care: art. 1 alin. (3) din Constituție, art. 16 din Constituție, art. 20 din Constituție, art. 22 din Constituție, art. 23 din Constituție; art. 43 din Constituție, art. 46 din Constituție art. 54 din Constituție, art. 6 și art. 7 al CEDO. Prin urmare contestă constituționalitatea art. 16 lit. b) și art. 42 din Legea nr. 271/2017 privind auditul situațiilor financiare, în special în prin prisma lipsei unor termen legale pentru: aplicare a sancțiunilor disciplinare față de auditori și entități de audit și valabilitatea efectelor sancțiunilor aplicate, norme legale care nemijlocit urmează a fi aplicate la soluționarea cazului. Potrivit art. 12^1 al Codului de procedură civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională. La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la

soluționarea cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate. Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amină pledoariile. Conform art. 135 alin, (1) lit. g) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (1) lit. g) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4 alin. (1) lit. g) din Codul jurisdicției constituționale, rezolvarea excepțiilor de neconstituționalitate a actelor normative ține de competența Curții Constituționale.

În ședința de judecată avocatul reclamantului Silivestru Mihail, a susținut cererea cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate din motivele de fapt și de drept indicate.

Reclamantul SRL „DD Consulting", în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințat despre derularea procesului.

În ședința de judecată avocatul pârâtului Coban Igor, nu s-a prezentat, însă a depus referință prin care a solicitat respingerea cererii cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate, ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată:

Analizând cererea formulată de avocatul reclamantului Silivestru Mihail privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată consideră necesar de a o admite, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 135 din Constituția Republicii Moldova, (1) Curtea Constituțională: a) exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Conform art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

Conform prevederilor art. 12^1 din Codul de procedură civilă, (1) În cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională. (2) La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate. (5) Instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărârii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

Prin Hotărârea Curții Constituționale nr.2 din 09.02.2016, s-a constatat că pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în față instanței de judecată de către oricare dintre părți sau reprezentantul acesteia, precum și de către instanța de judecată din oficiu.

Înalta Curte a statuat, că sesizarea privind excepţia de neconstituţionalitate se prezintă Curţii Constituţionale de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curţii Supreme de Justiţie, curţilor de apel şi judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza, în temeiul aplicării directe a articolului 135 alineatul (1) lit. a) şi g) din Constituţia Republicii Moldova.

Totodată, judecătorul nu se pronunţă asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformităţii cu Constituţia a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiţii: obiectul excepţiei intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituţie; excepţia este ridicată de către una din părţi sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanţa de judecată din oficiu; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluţionarea cauzei; nu există o hotărâre anterioară a Curţii având ca obiect prevederile contestate.

La caz, obiectul excepţiei îl constituie prevederile art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare şi art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare.

Astfel, obiectul excepţiei se include în categoria actelor indicate la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituţie; excepţia este ridicată de avocatul reclamantului, prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluţionarea litigiului respectiv şi nu există o hotărâre anterioară a Curţii având ca obiect prevederile contestate.

Subsecvent, fiind întrunite cumulativ condiţiile impuse de prevederile alin. (2) şi (5) al art. 12^1 din Codul de procedură civilă, instanţa urmează să admită cererea părţii reclamante privind sesizarea Curţii Constituţionale şi să prezinte Curţii sesizarea privind controlul constituţionalităţii prevederilor art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare şi art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare.

Conform prevederilor art. 12^1 din Codul de procedură civilă, ridicarea excepţiei de neconstituţionalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac şi care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunţarea Curţii Constituţionale asupra excepţiei de neconstituţionalitate se amână pledoariile.

În conformitate cu prevederile art. 12^1 Cod de procedură civilă şi art. 195, 230 Cod administrativ, instanţa de judecată, -

d i s p u n e:

Se admite cererea înaintată de avocatul reclamantului Silivestru Mihail cu privire la ridicarea excepţiei de neconstituţionalitate, sesizarea Curţii Constituţionale şi verificarea constituţionalităţii prevederilor art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare şi art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare, în cauza civilă în procedura contenciosului administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „DD Consulting" şi Popov Dan împotriva Instituţiei Publice „Consiliul de Supraveghere Publică a Auditului" cu privire la anularea actului administrative individual defavorabil.

Se ridică excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor art. 16 lit. b) al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare şi art. 42 al Legii nr. 271/2017 privind auditul situaţiilor financiare, şi se sesizează Curtea Constituţională.

Se prezintă Curţii Constituţionale prezenta încheiere cu sesizarea şi dosarul nr. 3-1129/2021.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Preşedintele şedinţei,
judecător **Victor Sîrbu**